

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 626
din 12.10.2016

Dosar nr.: 69/2016

Petiția nr.: 565/04.02.2016

Petent:

Reclamați: Parlamentul României

Obiect: prevederile alin. 6 art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul procedural ales al petentului

1.1.1.

I. 2. Numele și sediul reclamaților:

1.2.1. **Parlamentul României**

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Sesizarea petentului vizează prevederile alin. 6 art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal. Petentul consideră discriminatoriu faptul că din cauza articolului în cauză Primăria Țândărei de care depinde terenul său agricol îi impune să plătească un impozit dublu față de alt teren de aceeași calitate și cultură din comuna Movila, ambele din județul Ialomița.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.) a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Petentul a fost citat pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 29.02.2016, prin adresa nr. 565/15.02.2016 fiind citat petentul, Colegiul director invocând din oficiu

excepția de necompetență materială. Petentul a fost absent la audiere și a transmis punctl de vedere prin adresa nr. 1062/24.02.2016.

3.3. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Sesizarea petentului vizează prevederile alin. 6 art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal. Petentul consideră că articolul în cauză creează o discriminare în modul de stabilire a valorii impozitului agricol pentru terenurile din extravilanul localităților cultivate cu cereale. Această discriminare este generată de faptul că articolul respectiv introduce în calcul influența rangului localității, deși în volumul recoltei aceasta nu are influență. În ceea ce îl privește pe petent, discriminarea creată de art. 457 alin. 6 se manifestă prin faptul că Primăria Țăndărei de care depinde terenul său agricol îi impune să plătească un impozit dublu față de alt teren de aceeași calitate și cultură din comuna Movila, ambele din județul Ialomița.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține că petentul consideră discriminatorii prevederile alin. 6 art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.

5.2.1. În drept, examinând conținutul petiției și legislația în vigoare și dezbătând excepția de necompetență materială a C.N.C.D., Colegiul director reține că petentul consideră discriminatorii prevederile alin. 6 art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal. Astfel, Colegiul director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ, împrejurare ce instituie discriminări, în opinia petentului, în contradicție cu principiul nediscriminării.

5.2.2. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008, a admis excepția de neconstituționalitate a art. 20 din O.G. nr. 137/2000, republicată considerând că în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri ce pot duce în ultimă instanță la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor texte de lege, încălcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale Art.16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

5.2.3. Având în vedere Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008 a Curții Constituționale, Colegiul director apreciază că C.N.C.D. nu are competența materială de a se pronunța prin hotărâre asupra actelor normative, fiind depășite atribuțiile stabilite prin O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare și admite excepția de necompetență materială invocată din oficiu.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență materială a C.N.C.D.
2. Emiterea unui punct de vedere
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

VI. Modalitatea de plată a amenzii
Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

MANOLE PETRE-FLORIN – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării: 27.10.2016

Motivale de fapt și de drept redactate
Tehnoredactat D.D.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

PUNCT DE VEDERE

Sesizarea petentului vizează prevederile alin. 6 art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal. Petentul consideră că articolul în cauză creează o discriminare în modul de stabilire a valorii impozitului agricol pentru terenurile din extravilanul localităților cultivate cu cereale. Această discriminare este generată de faptul că articolul respectiv introduce în calcul influența rangului localității, deși în volumul recoltei aceasta nu are influență. În ceea ce îl privește pe petent, discriminarea creată de art. 457 alin. 6 se manifestă prin faptul că Primăria Țândărei de care depinde terenul său agricol îi impune să plătească un impozit dublu față de alt teren de aceeași calitate și cultură din comuna Movila, ambele din județul Ialomița.

Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind combaterea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, la art. 2, oferă următoarele definiții pentru discriminare:

(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

[...]

(3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept
- fără să existe o justificare obiectivă.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991;

Hoffman împotriva Austriei, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

Conform Curții Constituționale a României (ex. **Deciziile nr. 168/1998 și 294/2001**) situațiile deosebite în care se găsesc diferitele categorii de salariați determină soluții diferite ale legiuitorului în ceea ce privește salarizarea acestora, fără ca prin această soluție să se încalce principiul egalității, ce nu semnifică uniformitate. „*Principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, instituit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.*” (**Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006 a Curții Constituționale**).

Colegiul director reține că petentul se consideră discriminat în raport cu persoanele care dețin teren de aceeași calitate și cultură din comuna Movila, petentul deținând teren pe raza localității Țândărei. Pentru a putea vorbi de existența unor fapte de discriminare, trebuie să avem în vedere prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, care instituie cu titlu de condiție, necesitatea ca persoanele care se consideră discriminate să se afle în situații comparabile cu cele la care se raportează. Din interpretarea lato senso a textului actului normativ, rezultă intenția legiuitorului de a elimina discriminarea numai din cadrul aceleiași categorii profesionale.

Colegiul director, examinând conținutul petiției raportat la legislația în vigoare, apreciază că nu există o discriminare, așa cum este definită aceasta de reglementările Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, în speță nefiind o situație comparabilă, fiind vorba de două localități diferite.

27.10.2016

dr. Luminița Gheorghiu
Secretar de Stat
Membru Colegiul Director

Asztalos Csaba Ferenc
Președinte